

4000 грн. Умовно припустимо, що сума нарахованих відпускних за 24 календарні дні становили 10 000 грн (5000 грудень та 5000 січень).

У такому разі, на нашу думку, в обліку нарахування відпускних у грудні має бути відображено проведеннями: 1) Дт 471 – Кт 661 4000 грн; 2) Дт 93 – Кт 661 1000 грн; 3) Дт 39 – Кт 661 5000 грн з майбутнім включенням у січні витрат майбутніх періодів до витрат на збут.

У результаті проведено дослідження, можна зробити висновок, що нарахування відпускних в обліку необхідно здійснювати за рахунок створеного забезпечення на оплату відпусток, а у випадку його недостатності або використаного права щодо не формування відповідного забезпечення, із застосуванням рахунків витрат поточної діяльності, або рахунку витрат майбутніх періодів, якщо сума відпускних припадає на різні звітні періоди (в частині відпускних виплачених у звітному періоді, але які будуть нараховані в майбутньому періоді (віднесені на доходи працівника у майбутньому періоді)).

Список використаних джерел: 1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 11 "Зобов'язання". URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0085-00#Text>. 2. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99#Text>.

УДК 657.471

Н. В. Валькова, канд. екон. наук, доцент кафедри обліку, аудиту та оподаткування Хмельницький національний університет, м. Хмельницький, Україна

ЗВІТ ПРО УПРАВЛІННЯ: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ, ОПРИЛЮДНЕННЯ ТА ВЕРИФІКАЦІЇ

Ключові слова: звіт про управління, нефінансова звітність.

Через відсутність регламентованої форми та чітких інструкцій щодо подання звіту про управління, обов'язковість формування, подання та оприлюднення якого визначена Законом України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1] виникає певний перелік пов'язаних із цим проблем. Пандемія, спричинена вірусом COVID-19, викликала не лише соціальні, а й економічні наслідки як для окремо взятих підприємств, так і для економіки країни загалом. У зв'язку з цим відображення цих наслідків у звіті про управління є актуальним.

Формування звіту з управління було запроваджено з метою забезпечення інвестиційної привабливості вітчизняним підприємствам, розширення ринків для вітчизняних товарів, робіт (послуг) завдяки прозорості, екологічній та соціальній відповідальності бізнесу. Через рік після впровадження країнами-членами ЄС обов'язкового подання підприємствами нефінансових звітів, Україною також запроваджено обов'язковість формування звіту про управління з 2018 року [1; 2].

На нашу думку, основним завданням подання та оприлюднення нефінансової звітності є запровадження культури соціально-відповідального бізнесу в Україні, що особливого значення набуває в умовах пандемії COVID-19, політичної та енергетичної нестабільності у світі. Чим ретельніше вітчизняні підприємства підходять до формування такої звітності, тим більше шансів матимуть на отримання економічного ефекту від цієї, досить нової практики. Проблеми, які виникають у підприємств у зв'язку із запровадженням звіту про управління, на наш погляд, варто поділити на три окремі групи, які пов'язані з:

- термінами формування та оприлюднення звіту про управління;
- структурою та змістовним наповненням звіту про управління;
- верифікацією інформації наведеної у звіті про управління.

У зв'язку з пандемією COVID-19, строки оприлюднення як фінансової, так і нефінансової звітності переносяться, проте, на нашу думку, підприємствам, які дбають про свій імідж соціально-відповідального бізнесу, не варто користуватися цим, без насправді вагомих причин для відтермінування оприлюднення звітності.

Структура звіту про управління не є чітко регламентованою, визначається Методичними рекомендаціями зі складання звіту про управління № 982 [3] та, крім того, залежить від

розміру підприємства та належності його до підприємств, які становлять суспільний інтерес. На наше переконання, при формуванні звіту про управління підприємству потрібно враховувати галузеву належність та залежність від певного виду ресурсів у своїй діяльності. Це можуть бути як людські, так матеріальні, енергетичні та інші ресурси, що пов'язано із взаємозалежністю ефективності діяльності бізнесу та станом навколишнього природного та соціального середовища. Зміст нефінансової звітності та регулярність її подання мають безперечний фінансовий вплив на безпосередньо діяльність підприємства, а саме його вартість та конкурентоспроможність на товарному, фінансовому, інвестиційному ринках та ринку праці. У зв'язку з цим виникають питання верифікації, підтвердження інформації наведеної у звіті про управління.

Отже, наступний блок проблем, пов'язаних із поданням звіту про управління, є проблеми підтвердження його аудиторським висновком. З метою систематизації діяльності аудиторських фірм з підтвердження достовірності нефінансової інформації Комітетом з міжнародних стандартів аудиту та підтвердження достовірності (IAASB) ще у 2004 році було розроблено Міжнародний стандарт завдань з надання впевненості (ISAE) 3000 «Завдання з надання впевненості, що не є аудитами чи оглядами історичної фінансової інформації». Пізніше, у 2011 році, з'явився ще один Міжнародний стандарт завдань з надання впевненості (ISAE) 3410 «Завдання з надання впевненості, щодо звітів з парникових газів» [4; 5]. Однак у зв'язку з тим, що оприлюднення звіту про управління передбачено «разом з фінансовою звітністю та консолідованою фінансовою звітністю в порядку та строки, встановлені законом» [1], виникають питання підтвердження такої звітності аудиторським висновком, а саме кількості та стандартів висновків, вартості та кількості аудиторських послуг.

Отже, у процесі формування та оприлюднення звіту про управління, підбору, розрахунку та візуалізації інформації про стан і перспективи розвитку підприємства, розкриття основних ризиків і невизначеностей діяльності, потрібно враховувати ефективність подання інформації, а також її правдивість та адекватність в умовах постійних змін політичного, економічного та соціального середовищ, у яких функціонує підприємство, а також глобальних тенденцій та змін у цих сферах.

Список використаних джерел: 1. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні: Закон України від 16.07.1999 № 996-XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>. 2. Валькова Н. В., Валькова Н. В. Звіт про управління: становлення в реаліях COVID-19. *Вісник ХНУ. - Серія «Економічні науки»*. 2020. № 4. С. 62-65. 3. Про затвердження Методичних рекомендацій зі складання звіту про управління: Наказ Мініну України від 07.12.2018 № 982. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0982201-18>. 4. Проданчук М. А. Нефінансова звітність – ефективний інструмент в реалізації управлінських рішень. *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. 2013. № 2(2). С. 202-214. 5. Валькова Н. В., Овод Л. В. Нефінансова звітність: становлення, перспективи розвитку та фінансові наслідки. *Вісник ВІЕМ*. 2019. № 25. С. 29-37.

УДК 657

Г. В. Нестерук, викладач циклової комісії (кафедри) фінансів, обліку і оподаткування ВСП «Хмельницький торговельно-економічний фаховий коледж ХНТЕУ», м. Хмельницький, Україна

ОБЛІК ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Ключові слова: заробітна плата, фонд оплати праці, основна заробітна плата, додаткова заробітна плата, табель обліку використання робочого часу розрахунково-платіжна відомість, Книга обліку розрахунків з оплати праці.

Заробітна плата є місцем перетину інтересів різних суб'єктів економічної системи, а саме: роботодавців, найманих працівників, податкових органів, банківських та страхових установ тощо.

Основними нормативно-правовими документами з організації та регулювання оплати праці в Україні є: Закони України «Про оплату праці», «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1], Кодекс законів про працю України, ПСБО 26 «Виплати працівникам».